

ozrl nanjo, potem name, opozorjen radi njenega pogleda. Nasmehnil se je vase. V meni se je zganilo.

«Ali se poznata?»

«Ne», je dejala ravnodušno.

«Čemu se smeješ in se oziraš, kot da se mu ponujaš?»

«Saj mi ni mar za nikogar, razen za tebe», je dejala.

Te besede so bile morda resnica, morda so bile laž.

Tistikrat jih nisem mogel pregledati do dna. V hudobno ironijo sem zategnil odgovor.

«Ker ti je mar zame, se poljubljaš z drugimi.»

Gledal sem mirno in bral z njenega obraza. Obstala je. Pol krvi ji je planilo v lica. Počasi je preudarila, kaj naj reče, in to je bila trenutno ena sama beseda.

«S kom?»

«Sama veš. Premisli in imenuj mi ime!»

Stala sva na koncu drevoreda, ona je brskala s palčico po pesku, ki je blestel v večernem mraku. Pogledala je name še enkrat. Moj pogled je bil neizprosen, njena beseda je bila prepojena z obupom:

«Košnik mi je ukradel poljub. Enega samega; na lice... Nisem se mogla ubraniti...»

Čudna zmes prikrite jeze in zmagoslavne radosti nad dvojnimi uspehom, je zavalovila v meni. Prvi hip ni hotela beseda na jezik, nato sem dejal:

«Tudi Košnik?» —

Tega ni pričakovala. Planila je in zacepetala z nogami, njene roke so mahale kot blazne: «Ni res! To je laž! Kdo ti je pravil? Ni res!»

«Tone!» sem dejal mirno.

Ugriznila si je v ustnice in posilila jok. «Taki ste!» je dejala, kot da sem jaz kaj zakrivil; tajila ni.

Nehote in brez besede sva se obrnila v mesto. Nekaj težkega je padlo med naju. Vso pot nisva izpregovorila, ob ločitvi sva si podala roke.

(Dalje prih.)

Indo je prepluteno življenje tega popolnoma zadržanega gostovskega je...
Tega izkušenežnega fine...
Anton Novačan / Maître bourreau

L. Sonja meni — jaz L. Sonji.

Poslušaj me, dragi, povem ti povest
na ruskem jeziku, ta poljski šelest
razumeš le v mojem objemu,
ko praviš, da starih ti ritmov ni mar

in novih učiš me, o južni moj car,
 v ljubezni in — rima je — vsemu.
 Vot — torej živel je maître bourreau —
 tak tilnik kot ti — in z lastno roko
 zavijal je glave v ostrogu.
 Povest se začenja
 in ritem se menja:

Po logu

se šetal некоč je maître bourreau
 med gredami cvetja — in tako dalje —
 pomladnega jutra, ko ptičke pojo
 in solnce pripelje svoje kolo
 čez stvarstvo in njega kanalje.

In maître bourreau, mož dobre prebave,
 poslušaj in gleda čudesa narave.

„Čemu,“ zdani se mu misel, „toliko potrate
 na take nasade za ptičje svate?
 Čemu te gredice — in tista le leha
 med drevjem polnim ptičjega smeha?
 Na njej bi se lahko ovce pasle
 in tudi sočne salate rasle,
 fižol se plemenil vsake fele,
 koristne buče na solncu se grele.
 Tako pa — to cvetje — nemara ni pravo? —
 duši nam samo zeleno travo.“

In s palico težko udari mož
 po grmu mogočnih dehtečih rož.
 Če prave so, z nosom preiskuje,
 dokler se mu zadnja ne osuje.

Še za kosom porednim je kamen metal,
 iz loga vso ljubo pomlad pregnal.
 In se je čudil maître bourreau,
 ko vse je v logu pusto bilo. —»

*

To stari so ritmi, stare besede,
 a takšna pri nas je kritika
 in menda tudi — politika.

W a r s z a w a.